

In de gemeentelijke Quarantaine-inrichting „Zeeburg” heb ik ongeveer 700 schurftlijders behandeld. Daarvan kwamen er slechts 183 in aanmerking voor een „snelkuur”, d. i. ongeveer 28 pCt.. Bij de overige patiënten was de schurft in zoodanigen graad aanwezig, dat ik van een korte behandeling niet veel heil verwachtte.

Een andere omstandigheid, die de toepassing van „snelkuren” verhinderen kan, is het voorkomen van secundaire besmettingen (pyodermia, impetigo, ecthyma, furunculosis). Deze ziet men onder de lijders, die de ziekenhuizen opzoeken, zeer dikwijls. Onder de 685 patiënten, die ik te „Zeeburg” ter behandeling kreeg, kwamen dergelijke verwickelingen 172 malen voor, d. i. bij ongeveer 25 pCt. der gevallen. De secundaire etteringsprocessen vormen een beletsel voor *elke* behandeling, zeer zeker voor de toepassing van een „snelkuur”. Zij moeten, vóórdat men de schurft behandelen kan, éérst genezen worden.

Samenvatting: Men moet de patiënten, die voor een verkorte behandeling in aanmerking komen, uitzoeken. Het gaat niet aan, één behandelingswijze voor alle schurftlijders voor te schrijven. Slechts ongeveer 28 pCt. der in het ziekenhuis ter behandeling komende schurftlijders komen voor toepassing eener „snelkuur” in aanmerking. De anderen moeten langer behandeld worden, hetzij wegens den graad van heftigheid, waarin zij de ziekte hebben, hetzij wegens de verwickelingen, die zij vertoonen.

Amsterdam, 22 October 1918.

E. H. VAS NUNES.

BRIEFWISSELING.

DE PHONETISCHE PUZZLE VAN PROF. VAN WALSEM.

Een goed dozijn vakgenooten heeft mij de oplossing van de hai-pai-puzzle gezonden. Collega vos uit Hellendoorn oppert de geestige onderstelling, dat het „hypalucosyntaxis” zou voorstellen: de kunst om orde te brengen (*σύνταξις*), waar een weinig onrust is (*ὀπὸ ἀλύκη*); „met een weinig goeden wil, kan men dit een synoniem van psychiatrie noemen”. Collega VAN BARNEVELD leest er „hypaleukositaxis” uit (van *ὕπαλύσκω*, onder iets weggomen), wat „repositio prolapsus” zou kunnen beteekenen.

De overigen, het zijn de collegae PETERS, MIEREMET, MUNK, ALDERSHOFF, PINKHOF, WINDEMULLER, VAN RAVENSWAAIJ, RIJKEN, SYBRANDI, DE BLOEME, KOLLEWIJN en een „oud-leerlinge” (welke laatste een zeer welriekend, doch naamloos briefje zendt), hebben allen de drukfout *xis*, voor *sis*, hersteld en er „hypo- of hyperleucocytosis” uit gelezen. Deze laatste lezing blijkt volgens een berichtje van prof. VAN WALSEM de bedoelde te zijn. Collega PETERS merkt op, dat de klemtoon verkeerd ligt: de Engelsen zouden uitspreken: hi-pe-lu-ko-si-tó-sis.

Waar zooveel belangstelling voor dit vraagstukje is gebleken te bestaan, vraag ik mij af, of een dergelijke puzzle-rubriek niet het eenige is, wat aan ons *Tijdschrift* ontbreekt om bijna volmaakt te zijn. Mocht het echter tot de instelling van zoo'n rubriek komen, dan zal ik mij niet beschikbaar stellen voor de waardigheid van redacteur daarvan, waardigheid waartoe een hoffelijk collega mij reeds in zijn schrijven verheft. Blijkbaar mis ik de gave fonetische puzzle's op te lossen. En daarom spreek ik hier gaarne mijn erkentelijkheid uit, aan alle bovengenoemde vakgenooten, welke die gave wél bezitten, en ons allen daarvan hebben doen genieten.

G. VAN RIJNBEEK.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — Athleten sterven niet vroeg. De in athletiek geoefende studenten van Harvard en Yale University logenstraffen de veel verspreide meening, dat athletiek schadelijk is voor hart en longen. Van 152 wedstrijdroeiers van Harvard, die tusschen 1852 en 1892 zijn opgetreden, zijn er slechts 2 aan hartziekten en 1 aan